

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

SURTIRA UN COP CADA SEMMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

EN BARCELONA:

Per 3 mesos. 4 rs.
Per 6 id. 7 id.
Per un any. 12 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova número 5.

Las suscripciones comensaran lo dia primer de cada mes, y no sen servira cap á fora que no s' hagi rebut lo seu import ab llibransas ó sellos de correu.

La correspondencia al Director de l' ASE, Hospital, núm. 96.

2 quartos lo número.

FORA DE BARCELONA:

Per 3 mesos. 6 rs.
Per 6 id. 11 id.
Per un any. 20 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova número 5.

Se insertarán las composicions que remetin los suscriptores, subjectanse al examen de la Redacció y quedant los originals en poder d'aquesta, encara que no s' insertin.

2 quartos lo número.

L' ASE.

PERIÓDICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

LO VEHINAT.

Estimat lector, totas las plagas de Egipte juntas son una plagueta, y enproufeyuas, al costat de lo que significa, la paraula que acabas de lleigir.

L' home es un ser sociable; haurás sentit dir mil vegadas. Es cert; la societat es tan necessaria al home, com lo sol á las plantas, com los botons á una camisa, com las velas á una espadanya; pero l' afany d' associarse l' ha conduït á un extrem y ja sabem que 'ls extrems se tocan. Si las barracas aisladas d' altre temps, no s' haguessin anat acostant; ja formant grupos, ja rangleras que habian de donar origen als carrers d' avuy; si las mateixas barracas s' haguessin acontentat en atxecarse setze ó divuit pams sobre sos fonaments, quant menos; no tindriam prou boca per alabar l' esperit de sociabilitat innat en l' home, perquè llavoras aquet sols hauria tocat las ventatjas de la societat, porque llavoras n' haguera pogut recullir lo bó y allunyar-se del dolent.

Disposat l' home al contrari, á treurer profit de tot, ha volgut veurer fins á quin punt li seria útil la qualitat natural de que 'ns anem ocupant, y no sols ha aprofitat un pam de terreno ab l' excusa de estar prop d' un altre, sino que fins s' ha valgut de mitja paret d' aquest per construir la seua habitació, donant lloch á disputas y plets, que han dit molt poch en favor de la sociabilitat dels amos de casas.

Mes tart s' han anat col·locant habitacions sobre habitacions, y fins á tal punt s' ha desarrollat la sociabilitat dels homes d' avuy, que á no posarshi entre mitg las autoritats, estém segurs de que 'ns haguera arribat á fer entaular relacions ab los habitants de la Lluna.

Aixó ha donat lloch á molts inconvenients: y sens parlar dels que han mort tisichs, que estarian plens de vida si no haguessin hagut de pujar tantas escalas; dels que han caigut del terrat trencantse l' cap y tal vegada no s' haurian trencat res, de lo que 's retarda la correspondencia, y l' aigua, y l' escombriaire etc., etc., per lo mateix motiu; parlarem solsament de lo que avuy forma l' nostre objecte, y que tal vegada es lo mes pesat efecte de la sociabilitat del home, aixó es: lo vehinat.

Si alguna vegada, estimat lector, t' ha passat per lo arrabal del enteniment que ets dueny de las accions, de segur haurás suferit un terrible desengany al pensar que tens vehins, porque ells participan de las teuas com tu de las seuas, porque existeix entre l' vehinat una especie de correspondencia involuntaria, si tu vols; pero inevitable per tots conceptes.

Lo vehí sap lo que tens, lo que fás, lo que menjas, y sino sap lo que pensas, será porque no somías alt, ó porque no comunicas á ningú tos pensaments. O per la porta, ó per la finestra del cel-obert, ó per lo forat del pany; l' oïdo y la vista del vehí te venen sempre á trobá en mitj de las penas ó de las alegrías, sorprenen tos secrets, prenen rahó de ta miseria ó contan fins al últim ral de ta fortuna, y tot sens moures de sa casa, tot sens volguesse cuidar de lo que fan los altres.

Si ets casat y no lligas ab la dona; ja pots aparentar alegría, ja pots anar tot lo dia penjat del brás d' ella per los carrers de Barcelona, ab la mitja rialla á la boca y fent postures, ja pots tenir la precaució de no cridar may per casa; per aixó l' vehí sap punt per punt lo com y porque de tot, y si un dia ton sogre, per exemple s' equivoca de pis y pregunta per tú á casa seua, surt la dona y ab tota la candidés d' aquet mon, li diu:—Deu volguer dir aquell se-

nyor ab bigoti negre que no viu gaire bé ab la dona....

Si per ta sort no has entrat encara á la confraria dels pacients, ja será per tú menos terrible l' observació continua de ton vehinat, ja no será tan pesat aquella especie de vassallatge, en que está respecte de sos vehins, tot aquell que dorm s'ota cubert, porque suposo que no farás sino dormirhi; pero no deixarás de tenir los teus maldecaps, si viuen á ta escaleta mares que tinguin fillas casadoras, y molt mes si aqueixas son d' aquellas que ja desesperan de trobar una bona conveniencia.

Tindrás la desgracia de haver estat enamorat de totas ellas, totas t' haurán donat carabassa, porque ets uz calavera, y després d' haber explicat la teua vida y miracles á tot arreu ahont acostuman anar (que sent com t' hi dit pots contar que van per tot) te veurás obligat mes d' un cop á donarlas compliment acompanyantlas al café, per veurer si hi troban á son pare ó á son germá, que en sa vida se las han vistas mes grossas que anar al café.

No t' dich res si es una dona batxillera la que la sort t' haigi deparat per vehina; porque llavoras son tres ó quatre 'ls treballs que se t' preparan, sent lo mes pesat de tots; tenirla que escoltar quand fá la crónica de l' escaleta, porque aquella boca es un xarrich xarrach que may para, las seuas mans unas debanadoras, y l' seu cap una especie de llibre de memorias ahont estant apuntats los fets de tots los vehins; desde l' sabaté de la porta al retratista del quint pis, inclusas las parentelas fins al quart grau inclusiu de tots ells. Te dirá si l' senyor del primer pis pujant l' escala xiula y porque xiula; com, qué y de quina manera la senyoreta del segon estrena un vestit cada mes; porque l' notari del tercer té un jovenet per dependent, que l' tracta com á fill, apesar de no fé mes que

mbrutarli paper.... y aixó que á tú t' ho dirá els altres, als altres ho dirá de tú, explicant ot lo que fás de quant te treus l' estrenyacaps fins que te 'l tornas á posar, ab la corresponent salsa de comentaris y consideracions que sempre van á parar mes lluny de lo que convé; perque ni ta butxaca s' escapa de la escudrinyadora mirada de la vehina xarraire, ni 'ls teus gastos s' escapan de la seua observació, puig lo seu major mal de cap es saber com s' ho arreglan los seus vehins, per fer lo que fan.

Si ha tot aixó hi agregas tenir per vehins, un principiant de piano ó de violí, un parell de calderers, un manyá, un fabricant de candelas de seu, un sefreix y un corista den Clavé; fes lo favor de dirnos, estimat lector, si hi ha motiu per dir que 'l vehinat es una carga, y si 's necessita tota la paciència de un Job per sopor-tarla; després me dirás també, si tenim rahó al considerar al vehinat, com lo mes dolent dels efectes de la *estremada* sociabilitat del home.

ENRICH.

CANTARS.

A la vora de la font
una creu n' hi ha plantada,
vora la font te vaig veure
per la primera vegada!

Per la primera vegada
allí vas matar mon cor,
si está la creu ben plantada
he ho sap prou lo meu amor.

Ab los plors de la rosada
s' embelleixen mes las flors;
ab los plors de los meus ulls
floreixen mas il·lusions.

L' espinia de la rosela
en la ma 't va fè un verdanch;
no cal que ploris m' ayria,
també mon cor vas punxar.

També mon cor vas punxar
partintme 'l de mitj á mitj...
l' espinia de la rosela
en paus 't ha posat ab mi.

Los núvols tapan la lluna,
los núvols tapan lo sol,
no sabia que los núvols
també arribessen al cor.

Aletas jo demanava
al desilij pera volar;
ara que he fet gran volada,
lo sol me las cremará.

Dihuen que l' amor es cego,
massa que m' ha vist á mi;
dihuen que l' amor es cego,
y m' acaba de ferí.

Vetaquí, rosela meva,
del modo que m' has pagat:
jo ab mon alé 't daba vida
y tú m' has enverinat.

Quant veig en l' istiu los núvols
en tos amors penso al punt;
de primer grossos y hermosos,
desseguit se 'n van com fum.

Angel, nina, te somniava
y al despertá 'm te veig dona;
ans gosava, are paleixo...
perqué he despertat tan prompte?

Nuvolet, bell nuvolet,
nuvolet de mil colors,
he sentit dir qu' els mentida,

mes si 'l veig ¿qué se me 'n don'?

Que vingan á vols las penas,
que 's clavin en lo meu pit;
mes ton desdeny no m' hi clavis
sino 'm vols veure morir.

MARTINET.

RAHONS.

No sé si vostés saben que 'ls *somnis* signifiquen sempre alguna cosa.

Per mí un somni es un avis insert en la secció d' anuncis del diari del nostre cap.

Avisos que com los de tots los diaris no tohom llegeix, pus son bastants los que 'ls passen per alt.

Jo no, lectors, jo no 'ls desprecio may. Sempre que somnio 'm dich; aixó es un avis del cel. Y agafó tot seguit lo llibret de somnis y planetas que 'm va costar quatre quartos y miro 'l significat de lo que hi somniat.

Ahi vaig somniar roba blanca.

Lo llibret diu que *roba blanca* significa *rahons*.

No comprench, perquina *rahó*, ab tot y haver somniat roba blanca, haig de tenir *rahons* ab ningú.

Perque jo so de aquells que dono la *rahó* á tot-hom ab lo sol objecte de no tenir *rahons*.

Perque las *rahons* sempre son *rahons* ¿Qué 'ls sembla d' aquesta *rahó*?

¿Que no val la pena?—Bueno! Son tantas las cosas que no valen la pena y que no obstant fan pasar penas á la gent!

Y sino preguntintmo á mí, que estich passant tolas las penas del purgatori per arribar á compen-drer lo significat de la paraula *rahons*.

Jo tinc que confessar que no 'ls en se dar *rahó*.

Lo que no te re d' estrany, pus avuy dia la *rahó* ja no 's dona, 's compra; de la mateixa manera qu' es compra una tersa de peix en la pescaderia.

Una idea.

Ja que hi somiat *rahons*, ó lo qu' es lo mateix, roba blanca. ¿perqué no tinc de buscar *rahons* als meus lectors?

Per no fer quedar malament al llibre de somnis y planetas faria qualsevol cosa.

Comenso, donchs á buscarlos *rahons*, ó lo qu' es lo mateix, á parlarlos de las *rahons*.

Mes avans de comensar es precis distingir entre las classes que de *rahons* hi ha.

Aquí 'n tenen una que no ha filat de avuy.

Perque estich segur que vostés se creyen, á copia de sentirho dir, que la *rahó* no era mes que una.

Jo també m' ho creya: pero vostés y jo, tots ple-gals, nos equivocabam, com s' equivocan los papas-nalas que crehnen que la felicitat cousisteix en los quartos.

Pus que si 'n los quartos consistís la felicitat no abundarian de segur tants quartos pera llogar.

Deixemnos de felicitat y de quartos, que son cosas que no s' han fet per mí, y que continuem ab las *rahons*.

Deya jo, que la creencia general era de que la *rahó* no era, no podia ser més que una, y que aixó era un disbarat com mils altres.

Y ara anyadeixo que la *rahó* no es, no ha estat may una, sino molts.

Y 'ls probaré ó jo podré poch.

¿Quant dos personas qualsevols se barallan no 's diu que tenen *rahons*?—Ara comprench perque son tants los que sempre donan la *rahó* als altres, per no barallarse.

Quant un quidam que discuteix y pera sostenir sa opinió comensa á disbaratar ¿no se li acostuma á dir que tot alló son *rahons* de peu de banch?—Aquí tenen *rahons* de fusta.

¿No coneixen cap d' aquells homes que de rés ne fan una disputa, y si 'l coneixen, no han sentit may dirli que era una orga de *rahons*?—Aquestas *rahons* m' agradan perque al menós están posadas en solfa.

Hi ha personas que sempre prometen, que sempre donan... ab la boca, pero que may allargan la mà, de las qu' es diu communment que no son bonas sino pera dar *rahons*.—Aquí tenen un donar que jo, pacífich com soch, may pendria.

Y per acabar, pus tinc la escudella sobre la taula y se 'm refreda ¿qui es lo que no sap que las *rahons* son dugas, la natural y la revelada; que las *rahons* d' un home de talent convensen fins á las pedras; que hi ha *rahons* de pes y *rahons* llaujeras; y que fins hi ha caus de *rahons*?

Crech que las *rahons* que 'ls hi dat pera ferlos veure que tenia *rahó* al dirlos que la *rahó* no era una, sino qu' eran molts, es dir, *rahons*; los haurán deixat ab ganas de buscar *rahons* al primer que s' atreveixi á acabarlos de amohinar; per aixó, y perque la escudella se li refreda, per avuy ho deixa corre 'n

RICARDET.

ORIENTAL.

Vers lo camí de Granada
se 'n va Recambrons-Alim
mitg malalt y plé de pols,
cavil·lós y pensatiu.
Lo cavall porta á la pola
un pedás de blau turquí,
y tant en pena camina
que fava ja no pot dir.
Potser li belluga 'l casco,
tal volta está mal ferit,
ó s' ha clavat una punxa,
ó té panallons ¡pobrich!

Ja á las portas de L' Alhambra
s' está Recambrons-Alim;
feya una hora que picava
y ningú 'l baixaba á obrir.
¡Batua Alá! diu lo moro,
¡rebatua! 'l moro diu,
tant temps que pico y no 'm senten;
¡lo manascal deu dormi!

Al cap d' un quart, ab cuidado
una finestra 's va obrint,
y de primé surt un nas,
y al cap d' un rato 'n Zelím
—No piqui tant, senyó moro
que desperterá 'ls vehins
¿que vol en aquestas horas?
¿que pica tan decidit?

—Vosté no 'm coneixará,
respon Recambrons-Alim,
soch un amich del sultan
Sidi-Mel-Alich-Mel-Fich,
y de tant que 'ns tractem sempre
easi ja som cusins prims;
ab aixó sens gens de por
ja pot, ja, baixarme á obrir,
quíu soch un moro conformé
que 'm dich Recambrons...

—Jo 't flich!

es lo cunyat de la Zaida

que recull pells de cunill.

—Si senyor.

—Home, dispensi,

¿com s' ha fet tan aixeri!

y bé digui ¿que volia?

—Senyor Zelím, mon desilij

es que tregui de la pota

del cavall, qu' está sufrint,

un pedás que li he posat

de tafetá blau turquí;

que me 'l ferri ab tola regla,

digui quant val y enllestim.

PEPET.

BRAMS.

Supliquem á nostres lectors que dissimulin si en lo número anterior han passat algunas erradas; tant en la poesia «Los recorts» com en la xarada. En la primera ratlla de la quartilla quinta de dita poesia, diu *enderra* en lloch de *enderrera*; en la segona ratlla de la quartilla quarta, diu *duya* en lloch de *deya* y mes cap al fi, *desencant* en lloch de *desencants*.

De la xarada no 'n parlem.

Ja habiam pensat donarlos una excusa dihent que la precipitació, ó 'l vent, ó la pluja, ó... pero lo millor es confessar la veritat. Som jovenots y hem suferit una distracció. Ara ja farem mes bondat, encara que no sigui sino per accontentar á nostre benemérit ASE, que sempre diu li hem d' arribá á fer sortir pigas.

L' altre dia que va fer aquell tró tant gros, deya una minyona al seu amor:

—Si deu habé caigut, Sr. Tomás?

—No ho crech; gno veus que de primer li han fet llum?

Recomanem als Srs. subscriptors de fora, que pensin ab alló dels *sis rals*, perque sembla que ni ha algun que fá l' *adormit*.

A una noya molt maqueta se li varen presentar tres partits en pochis dias. Lo un era un estudiant

que habia d' esperar acabés la carrera, l' altre un subninent que habia d' esperar ascendí á capitá y l' altre un hereu de casa bona, que habia de esperar se morís son pare pera poguerse casar.

Habent consultat la noya la opinió de son pare, per veure á quin dels tres se decantaba, aquet li contestá:

—Si 'm vols creure á mi *espera* que se te 'n presenti un que no s' hagi d' *esperá* tant.

Al cap de poch, un quart *candidato* se presentá demanant relacions á la noya. Era un senyor rich, sense pares, duenyo de sas accions.

—Aquet si que no haurá de *esperá* res.

—S' enganya, pare, D. Andreu diu que ha d' *esperar* li vinguin ganas de casarse.

Hem tingut ocasió de veurer los set quaderns, que van ja publicats de la revista y crónica de la exposició universal de 1867 titulada «España en Paris» del distingit escriptor D. Joseph Castro y Serrano.

Obra es aqueixa digna del mes formal elogi; puig res deixa que desiljar al gust mes exquisit, tant per las parts literaria y artistica, com per la elegancia y luxo de sa impressió. A més á mes es baratet, puig ab 60 rs. se pot adquiri tota l' obra, que constará de un tomo de 224 páginas fòleo y de un altre de 112 marca major, ab gran profusió de grabats deis millors artistes espanyols y estrangers.

En una botiga que estava per llogar, hi havia post lo següent réful:

«Se lloga aquesta botiga per sis duros mensuals. Ultim preu, quatre duros.»

CÓSSAS.

—¿En que consisteix que las cartas del correu interior se reben ab tan retart com las de punts apartats de la Peninsula y algunas vegadas brutas de such de platillo?

—Pot ser per moltes cosas. En primer lloch perque fa molt caló; en segon, perque las *sabatas* van carass; y en tercer, perque 'ls carters tenen molla por á la caló y encara mes als *sabaters*.

—Si 'm tornas á mirá tan malament, te dono quatre parells de revessos.

—Provau ara que bé un municipal.

—Millor; aixís estich mes segur. No saps que son tant *poch amichs* de la rahons.

—¿Quant valen aqueixas botinas?

—Dotze pessetas.

—¿Son carass?

—Perque son tres quarts y mitg de deu las hi donaré per onze y mitja; pero corri.

¿Quin es un dels carrers mes centríchs de eixa ciutat, y mes á proposit pera trencarse ó jirarsi los peus?

Lo carrer de la Ralla.

¡Ay senyora dels empedrats! si vosté sentís los sospirs y gemechs de tanta senyora y senyoreta y senyors y senyorels delicats de peus, per sa tendre-

HISTORIA DE UN PETÓ.

NOVELA DE COSTUMS,

original

DEL

MARTINET.

Barcelona:

IMPREMTA DE L' ASE, CARRÉ DE ROBADOR, NÚM. 29, BAIXOS.

1867.

sa uns, y pels malehits ulls de poll altres, fora impossible que no se li enternís lo cor y no disposés lo necessari, pera que ab tota urgencia se anivellás lo empedrat de dit carrer. Dignis donarhi una petita ulladeta no mes, senyora encarregada, y se farà càrrech de la rahó ab que se llansan los gemechs y sospirs indicats.

XARADA.

Si ets de bon *prima* y *segona*,
ho *dos* y *prima* bastant,
sobre tot quand *dos* y *tersa*
no 't porta a punt l' esmorsá.
Si *quarta* y *dos* seli menja,
tersa y *dos* no vols menjar,
perque ta *quarta* y *tercera*
vol cosa forta y d' aguant.
Jo t' daria forsa tot
á totes horas, gurmant,
á veure si 't queixarias
de que 't dessin menjars flachs.

ENDEVINALLA.

Sens ser cadira tinch molas
y vidres sens ser balcó;
avans feya servey sempre,
ara faig nosa algun cop.
Me fan de molas maneres
ja llarch, ja plá, prim y gros,
ab cortinas de vegadas,
altres com closcas de nou.

Polser ara quant rumias
me tens tant propet, tan prop
que si jo no t' ajudava,
no 'm treyas ni ab cerca-pous.

GEROGLIFICH.

HOME
MOLTA (A—B)
UN

Las sol-lucions al número següent.

SOL-LUCIONS ALS ENTRETENIMENTS DEL NÚMERO ANTERIOR.

Ja haurás conegut, lector,
à pesar de tanta errada,
que la xarada anterior
volia dir *arengada*.

Per guardar tant de secret
y tant sols quant estich seca;
tenir aquells dos rivals,
ser rodona y ser suferta,
deixarme apretar per tots
sens exhalar una queixa;
haig de ser per forsa un *hostia*,
si t' agrada mes; *oblea*.

GEROGLIFICH DEL NÚMERO ANTERIOR.

Lo punt del que riu sens un perquè, es un tonto punt.

ANUNCI.

En la impremta d' aquest periódich se fan im-
pressions de tota classe, mes baratet que en qualse-
vol altre part. Qui no ho vulgui créurer que ho
probi; ja veurá com li quedarán ganas de tornarhi.

E. R.—ANTON VENTURA.

Imp. de L'ASE, á càrrech de J. Marlinez
carré de Robador, núm. 29 baixos.

Barcelona.—1867.

A mon estimat amich lo jove escritor, ENRICH.

Fá temps que desitjo dedicarte alguna cosa,
y no 'n trobo cap digne de tú.

Convensut al fi de que may te podria de-
dicar res, si busqués cosas bonas entre las
mevas obras: t' ofereixo la present, tal com es,
pobre y homil.

No miris donchs en ma novela 'l mérit,
sino ma prova mes de nostra inestinguible
amistat.

MARTINET.